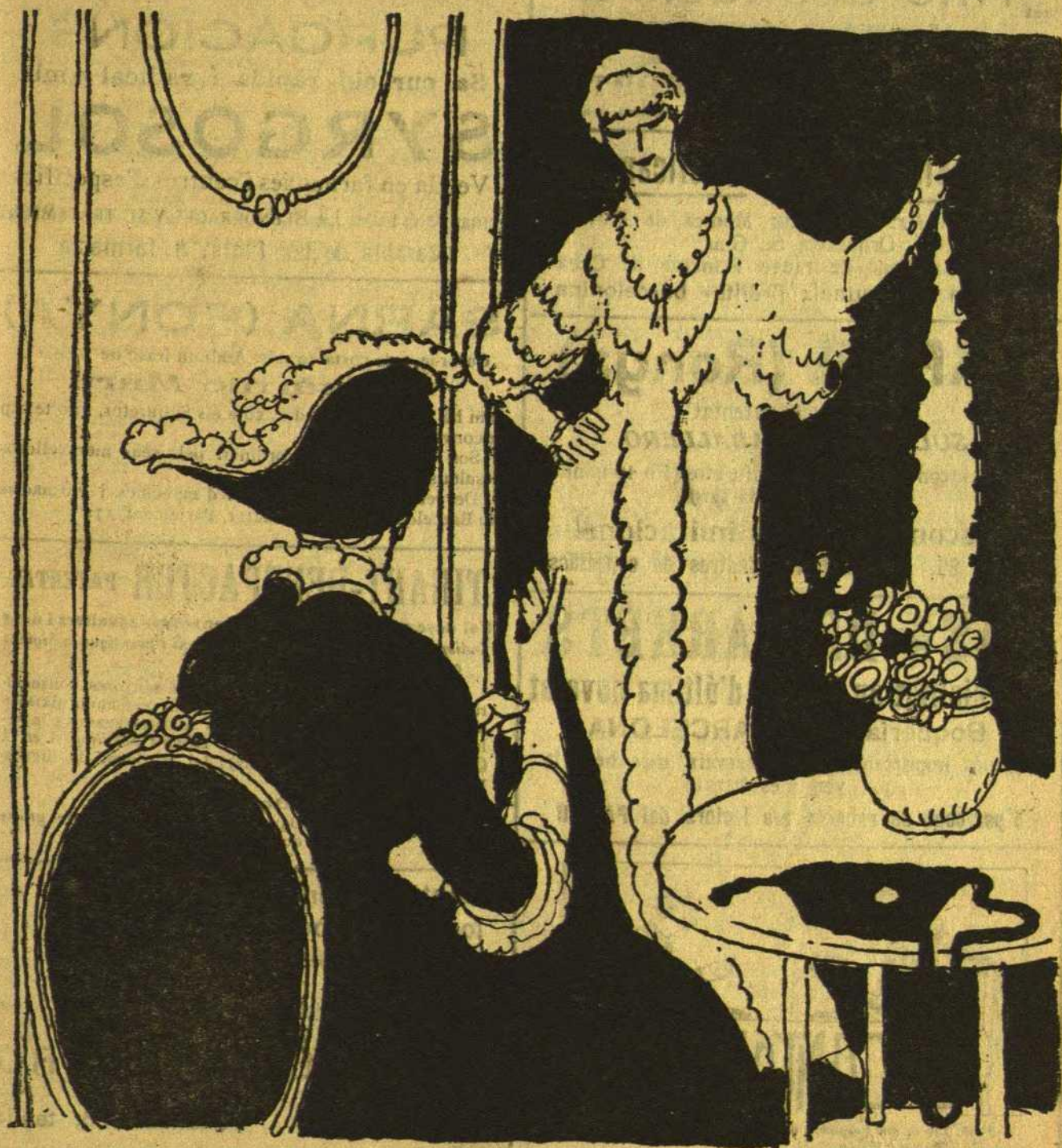

LA PAPERU

—De'n Lluís ne deu estar enamorada pels cinquanta mil duros.
—Pels cinquanta mil i lo que penja.

= TEATRE ROMEA =
COMPANYIA PLANA-LLANO

Avui, dimecres

La Malquerida

ROYAL CONCERT

Pabelló de Moda

El Rei dels Musis-Halls

Èxit del

TRIO GEORGEFFS

45 HERMOSES ARTISTES 45

Gran èxit de les vetllades en el nou

FOYER I SALÓ SPORT

Entrada lliure Restaurant a la carta Butaques gratis

EXCELSIOR Rambla del Centro, 34 American Bar

Barman Mr. Urban du Monica de París

Orquestra S. Ginés

Boxa, professeur de tango Príncipe de Cuba

Lloc on s'hi reuneix l'«élite» barcelonina

SARNA (Ronya)

El producte patentat

SULFURETO CABALLERO

no té els inconvenients dels sulfuretos. En 10 minuts
fa desaparèixer la sarna.

Desconfieu de les imitacions!

Assalt, 86, BARCELONA i Centres de específics

CASA DE BARRETS

Especialitat en Gorres d'última novetat

Boqueria, 34.—BARCELONA

La més important, la que serveix més bé i la
que ven més barato

5 per cent de rebalxa als lectors del PAPITU

—Mira, Lluis, les persones de bon gust i de paladar exquisit,
compra les Ostres i Marisc en el

Carrer de Santa Ana, 34.—Barcelona

LADILLAS (cabras)

exterminades en un minut amb

L'INSECTICIDA PARADELL

UNA pesseta frasc : Per correu 1'50 ptes,

Farmacia Paradell

Assalt, 28 (carrer Nou)

PURGACIONES

Sa curació ràpida i radical amb

SYRGOSOL

Venda en farmacies i centres d'específics

Demani's el follet LA BLENORRAGIA Y SU TRATAMIENTO

Rambla de les Flors, 8, farmacia

SARNA (RONYA)

Curar-la, sols costa 10 rals. Amb un frasc de

Antisarnic Martí

n'hi hà prou. No fa pudor, com els Sulfuretos, i no té cap
inconvenient.

Son consum és extraordinari pels seus meravellosos
resultats.

De venda en tots els Centres d'específics i Farmacies
de Barcelona, i en la de l'autor, Parlament, 17.

TIRANT-BENEFactor PATENTAT

Pel desenrotll del pit de les senyores, cavallers i nens
Indispensable a tota persona que apreci i practiqui la higiene
en el vestir.

Amb l'us del Tirant-Benefactor, les senyores conseguiran
el desenrotll dels pits, poguent prescindir aixís de
medecines i onguents perjudicials moltes vegades a la sa-
lut.—De venda en casa els Srs. Eduard Schilling, 8, en C.
(Barcelona, Madrid i Valencia) i del fabricant de lligaca-
mes i tirants «Smart»

Amador Alsina

Riera Sant Joan, 8, Barcelona, que enviarà follet gratis
a qui ho demani.

Centre de venda al per ma-
jor de periòdics i setma-
nals i tota classe de llibres

CORRESPONSAL DIRECTE

MIQUEL GUERRERO

Ferlandina, 5, tenda

BARCELONA

REDACCIO Y ADMINISTRACION: Pelayo, 38

Hores, de 10 a 1

PREUS DE SUSCRIPCIO

Espanya, trimestre Ptas. 2

Estranger, " " 3

Pago anticipat

Dels treballs publicats en son responsables els seus autors.—No's retornen els originals.

LES HORES D'AMOR SERENES

I com que deixar les coses en l'aire, si ens atenem a lo que diu una senyora gran amiga nostra, es quelcom perillós, acabem amb aquesta crònica l'estudi de les dones en serie, estudi que siguent de dones, millor que estudi serà *costura*, segons és ús i costum nomenar-ho aixís en aquestes terres de Catalunya.

Hem establert ja i catalogat unes quantes series de femelles corresponents a altres tants tipus. Ens manca ara que hi estem posats i amb la ploma sucada, definir el tipu de l'última serie: les camareres i les cupletistes de poc preu.

Efectivament, entre una camarera i una cupletista no hi ha més diferencia que la següent: una *camarera*, si no és cupletista ho pot ser; una cupletista si no és *camarera* ho ha sigut. La cupletista canta o balla, la *camarera* també; la cupletista canta a mitja veu, que és la única que té; la *camarera*, quan canta, canta a tota veu, que també és mitja perquè quan se posa a servir de *camarera* ja no serveix per a cantar. La cupletista té una mare amb són metòdica i prudencial; la *camarera* no té mare, i si en té, dorm també quan és el cas o sigui quan hi ha cas. El pare de la cupletista ha fugit de la dona per anar-se'n a Amèrica; el de la *camarera*, si no és a Amèrica no se sab a on deu ser, perquè també va guillar; totes dues porten els cabells tallats en forma de perruca, totes dues porten arracades amb brillants que s'han descuidat de brillar i es dediquen a fer de vidre. Totes dues gasten polvos, molts polvos; no'ls hi vé de uns polvos més o menys. Totes dues tenen els llavis vermells com si haguessin menjat figues; totes dues es pinten els ulls com si haguessin traginat carbó; totes dues gasten mitges reixades, de vegades més reixades de lo que elles voldrien; totes dues porten anells amb brillants que tampoc saben de l'ofici; totes dues fumen; totes dues es fan condir pels amics i totes dues prenen o una grosella o un sandwich amb pa amb tomàtec.

Vivien al carrer de la Cadena o al carrer de'n Rodador. La mare feia feines per les cases; però amb nous feines podien anar tirant, perquè el germà, «El Rosset» anava tirant d'un *manubriu* que malgrat el *rutllar* un «corró» de molta *calderilla*, com que la *calderilla* també *rutllava* a «Cal Canari» o a «La Duma» a qualsevol catedral d'això de la gent del ferro, no portava res a casa o hi arribava de *naja*, que vol dir *ajen* o *najandí*. La noia, que estava escanyolida com un espàrrlec feble de tants tips de no menjar, feia servir la boca i la distreia o la desensopla cantant allò de Veneciana abocada a l'alfèizar de la ventana que donava al badiu. Les veïnes de sota i les de sobre que costumaven a reunir-se a l'escala aquelles set o vuit vegades cada dia, quan ja havien agotat els temes de *el querido* de la pentinadora, *el marit* de la gallinaire, *la noia* del barber i *la dona* del taverner, acordaren un dia per unanimitat que la Quimeta tenia una veu

molt fina i donava gust de sentir; i com que la mare, que feia feines per les cases, aquell dia no'n feia i es queixava, les comares veïnes acordaren també que era una llàstima que aquella noia no tirés per artista...

I la Quimeta, al cap de quatre mesos era artista i debutava amb el nom de la «Bella Ocarina» o la «Ideal Marramau», que si el nom no fa la cosa, molt menys fan la cosa ni l'artista els noms que les *treballadores* de music-hall escullen per a que se les nomeni d'una manera o altra.

Quan la Quimeta no entrava en això del cuplet i tenia més afició a la pisa i a esbandir i a netejar també cantant, cantant entrava en un cafè on començava fent «de papellona» i acabava perdent les ales i actuant de *camarera* amb *turno* propi, *carinyo* propi i sis rals cada dia amb propines que pujaven i baixaven segons ella era destre en saber més o menys aquella columna termomètrica que tenen tots els homes i que els hi fa buidar les bosses dels pantalons amb una prodigalitat que quan són vells lamenten i anyoren.

Però la Quimeta, artista o *camarera*, és una sola Quimeta, única i indivisible. Menja quan hi ha parroquia, i fins quan n'hi ha molta menja molt; menja tant que si no s'hi hagués anat acostumant quan feia l'aprenentatge allavors de *papellona*, potser reventaria o agafaria una reconada d'aquelles que no hi ha qui les netegi. I beuen també molt. El seu ofici, en resum, més que cantar o servir, és cantar la carta i servir per a menjar i beure. El music-hall no vol *garganyas* privilegiades: vol paidors privilegiats, vol estòmecs, vol força de ventrell, resistència de budells. Totes dues, artistes o *camareres*, abans que tot i per sobre de tot lo que més necessiten és la digestió fàcil, el sanglot dissimulat i el rot *mate*. Lo demés són trons.

..

I anem als music-halls. L'«Alcázar», el veterà, el degà, segueix amb els vodevils. Ara en fan un que fins l'apuntador va orinar-se de riure l'altre dia.

De noies maques hi ha la Machaco, que també fa riure molt per lo torera; l'Orellana, que va a la primera part i és llàstima, perquè hauria d'anar a l'última de tant simpàtica que és i tant artista; la Burgalesita, que l'altre dia va rebre una picada de lloro a la mà. Llàstima de picada! Aquesta xicota fins dona celos als lloros. L'Espejito, que està boig per ell, diu que matarà el lloro d'una estocada. Si ho fa tant malament com a la plaça, nosaltres asseguràrem la vida d'aquell animaló per menos de quinze cèntims.

Al «Royal» hi ha hagut molts canvis, però hi continuen la Julia España i la Macarena.

La setmana pròxima parlarem definitivament d'aquest important music-hall.

DE LA VIDA CIUTADANA

El diari d'un "pessetero" contat per un mateix

LEMA: Rodant, rodant...

PERSONATGES: El cotxe, que parla.—El cavall, que no parla.—I el cotxero, que no té ganes de parlar. De manera que'ns tindrem de conformar amb el primer.

A les sis de la matinada.—Parada, en la Plaça de Catalunya.

EL COTXE.—Veïam qu'ns tocarà avui... Tal volta me deixaràn quiet... No ho crec... No sé a quin sant encomanar-me... Al menys el cavall que'm rocega, cavall més sèc que un prenent infortunat a empleat de la Casa Gran, sab que existeix sant Antoni, patró dels cotxeros, dels porcs, de les mules i dels tortells; però jo, de sant que sigui cotxero no'n sé cap... Els autos, dels qui més de vint topades he rebut, poden encomanar-se a Sant Cristòfol... Jo, oh, trist de mi, què diria en Nasi Iglesias, com no pregui a Sans, districte setè electoral... És horrible nàixer cotxe pessetero: rodar sempre amb les molles cruïdes i que a un li facin mal totes les rodes... Per cert que ara tinc una de les grossès atacada de reuma... Sí, parroquians, sí... Jo sóc un pobre pessetero reumàtic... Per això grinyolo...

—I doncs, què ha sigut?
—Una ventrellada.

A les set de la matinada.—He pogut reflexionar una horeta, i fins de reüll he llegit *La Vanguardia*, que llegia el qui'm fa rodar... (Petita pausa.) Malament, malament!... Gent que s'acosta... Ja, ja'ls sento... Aixís es neguessin, no en el mar, sino a pujar!... Ai, la mare! Han convençut al *Rubio*, al meu amor!... Al pobre *Xavo* li treuen el morrió... Ui... ill... Qu' m trenquen!... Volen sapiguer qui són els qui em grapegen amb tant pocs modos? Escoltin-los.

(Dins del cotxe:)

—No arribarem a l'hora...
—Com que als homes os costa tant llevar-vos...
—Veuràs, moça, com que a primera hora no varem dormir...
—Calla, tonto...
—Jo, creu-me, amb gust hauria marxat demà...
—Sí, i l'oncle i la tia i la mare i el pare, que'ns esperessin a l'estació... Ja fa tres dies que'ns esperen a la mateixa hora!...
—Com que sempre'ns hem adormit...
—Si quedem tant cansats...
—Jo, cada dia més...
—De mi...
—De tu?
—Sí, sí, de mi... Ingrat!... (Plors.)
—Plores?... I ets capaç de plorar fins a Melapetas de Dalt... No, no... No ploris... Mira, vols?...
—No!... Aquí no... Vull estar...
—Cotxerol... Alto... Rès d'estació de França...
—Cap a can Prim?
—Justal... Ja marxarem demà...

A les vuit del matí.

EL COTXE.—Veurem qui ens toca. Un senyor... I vol anar depressa... Què refunfunya?... Orellas!
—No, si no pot ser... Comprava vintivuit cinquanta, baixen dos... i demà pugen vuit...

EL COTXE (en anguniós apart). (Prefereixo que'ls vuit no pugin, encara que'l *Rubio* és capaç d'enquibir-los com arengades.)

EL CAVALL (que pensa).—(D'aquí cordes, pessetero.)

—No guanyo per sustos... Compraré... i si'ls cotons baixen, que baixin... Alto, cotxerol... Que ha buega?... Uval... He guanyat trenta mil peles...

A les nou del matí.

EL COTXE.—Lo de tots els dies. Càrrega a sobre... Encara me maletes?... Fins un llorito amb gavia he de dur?... Què caraduen aquesta gent?

—Horita no, sabe... Nunquimás Barcelona... A Cubita, comi china linda, a comé casabmate, chirimoyo y cacataquirá.
—Er barquito se ve, mi ama...

A la Habana me voy
te lo vengo a decir...

EL COTXE. I que aquestos guanajos
fins me faràn parir...

Tres mundos, Cristol... Vès perque'l senyor Colon
va tenir que descobrir-los?...

A les deu.

EL COTXE.—Caratsus, quina cara més serial... Què
diu?...

—Dice el artículo 458 del Código Penal que en el
solo caso de que el procesado quemara a su suegra va-
liéndose, para encender el fuego, de cerillas de la Arren-
datoria, será absuelto y puesto en libertad inmediata-
mente, pues así habrá demostrado que dichas cerillas
por lo menos se habrán encendido una sola vez... Alto,
cocherol... Aquí... Puerta del Juzgado...

A las onze.

EL COTXE.—El de sempre... Ja'ns coneixem... I
mirin què diu...

—An aquest, que té una enfitisos en el budell, en-
cara que amb un purgant podria donar-se el cas de que
tot anés bé, lo i millor interinament serà tenir consulta...
Potser, de resultes, l'operarem?... I tot sigui per la
ciencia.

A les dotze.

EL COTXE.—Ellal...

—No sé si en l'esglesia he llegit el llibre d'anar a
missa o el figuri de modes... Veiam si a la modista li
diré l'oració a sant Expedit, advocat dels impossibles,
perque verdaderament és impossible que ell passi
aquesta vegada per pagar-me el compte de Madame
Pasticets!... Set ratges en un mes!... Rès, és lo que ell
diu, que mai hauria dit que tingués que tenir tants
ratges una dòna per a que'l seu marit la pugui veure
despullada...

A la una.

EL COTXE.—Ai, gracies!... Ara em renten... Quina
loreta a carn d'ollal... Es l'hora del Rubiol!

A les dues.

EL COTXE.—Fem, fem la siesta.

A les tres.

EL COTXE.—Cap a un enterro?... Som-hi... I ara?
Què diu aquest poca-solta?

—Ai, sí, ja era hora de que's morís... Pobreta, com
patia!... Jo'm moriré, sempre deia, i de tant dir-ho
fins se'n ha sortit amb la seva... Jo també... Dues ca-
ses,... l'Interior..., les butaques del Liceu...

A les quatre.

EL COTXE.—Cap al Parque?... Maul...

—Tu, sols tu, tens la culpa...

—Pero si jo...

—Me vares dir que eres solter...

—Ho vares entendre malament...

—No, que no...

—Si fins te vaig dir que tenia un fill de quatre
anys, ho tens entès?

—De la teva dòna?

—Doncs de qui?... Quatre anys té'l noil Ara, que
jo no he vist an ella en fa ben bé sis...

A les cinc.

EL COTXE.—Què diu aquest?

—Un caso de rabia, que'm farà vint durus... Dos
casos, trescentes peles... Quatre casos, mil... Mil de
guanyades que'm faràn amb les que porto perdudes,
dèu mil setcentes... Altol Ja som al Casino...

A les sis.

EL COTXE.—Bon puru gasta aquest mano...

—Veurem, veurem què diràn els de la Lliga... Al-
tol... Ajuntament... Aquí... Les sis i encara no ha co-
mençat la sessió?... Està vist que aquí sols hi ha pun-
tualitat pels toros...

A les set.

EL COTXE.—Diagonal amunt i avall...

Dintre.— !

A les vuit.

EL COTXE.—Mare de Déu santíssima!... Ara sí que
l'hem feta bona... Quins crits!... No, pedres nol... No
gemegui tant, dòna, que no serà rès!... Bueno, ja ens
prenen el número!... Cap a la casa de socorrol!... Ja feia
tres dies que no hi havíem anat!...

A les nou.

EL COTXE.—I aquí al Jutjat de guardia ja'ns hi va-
ren tenir ahir... Paciencial...

A les deu.

EL COTXE.—Ai, ai, ai, quina gresca aquí dintrel...
Gent jove... Moulin Rouge!... Que s'hi diverteixin...

—Per l'amor de Déu, quines coses te surten del cap.
—Si ho vegessis lo que'm surt del cap!

—Diuen que té molts nabs.
—Doncs jo amb un nab diari en tindria prou.

A les onze.

EL COTXE.—Aquests no volen ésser vistos... Veiam si se'm trenca una roda i ens veu tothom...

A les dotze.

EL COTXE.—Fer cua a la porta del Liceu...

A la una.

EL COTXE.—Ja són a casa... Vaia un matrimoni... Sembla que l'òpera els hi ha fet més efecte que'l PAPITU...

A les dos... A les tres... A les quatre... A les cinc...

EL COTXE.—Escoltin i jutgin.

—Mon amour!

—Chameau!

—Menos de diez pesetas, no...

—Viens avec moi...

—Cochon!...

Epíleg.

Fet i fet, un cotxe és un món de mones.

DEL TEATRE DE LA GUERRA

Radio-tele-fono-grafo-marconi-papitu-gramas recibidos del Teatro de la Guerra en nuestros aparatos patentados, marca Buendía y Gassol.

Nota.—Advertimos a nuestros lectores que Buendía y Gassol, a pesar de la semejanza de apellidos, no tiene nada que ver con Rubaudonadeu ni con Dessy Martos

Jueves, 13.—Hijitos, esto no va con ruedas. No me prueba la estada por estos mundos. Tengo el rellano

de la espalda lleno de grandes. Parecen higos de moro o panes de pellizco del horno de San Jaime. Yo ya me pongo pegados de cebolla cecutrín, que dicen que saca el go'pe, pero sí sí... Un turco que sabe un chico de esto de dar remedio y santiguar panallones, me ha dicho que tenía una «calefacción pirinaica». Esto, con el luciente que cae que se tuestan huevos, es una... ¡Ay, Señor! Iba a dejar ir uno de retorcido! ¿Sabéis el colmo de un astrólogo? Tener un «fill-astre». Yo, si esto del rascar no mejora, tocaré pirandón cabo a otros países que me vayan mejor a la cara. Ya estoy de turcos hasta la cabeza de arriba ¡vatúa la red de la Sila! ¿Saben cuál es el peor oficio? El de entierra muertos, porque siempre cargan el muerto.

Viernes, 14.—Esto es una olla de coles. Unos dicen si

vamos a Egipto, otros meten cucharada y dicen que nos quedamos en Arabia, la tierra del café, pues ya dijo Echegaray que «pa café Arabia y pa-té... frères». A mí, la buena verdad, no me hace pieza esta vida y añoro, como Montero añoraba el «Nuevo», aquella carne de olla, aquella escudilla de payés, aquellos pollo-astros, aquella pelota... Aquí no hay más que forcicos de ajos y trigo de moro. Mascar ajo es lo que piden los turcos, pero un servidor, que es muy tocado y puesto, les dice que al año me las de aquello hervidas. No soy ningún cara-girado yo. Aquí no hay un palmo de limpio y de la guerra estamos a las cajas de cartón. Nadie sabe una papa, que en la tierra de Matons quiere decir una patata. A ver si enciertan cuál es el Santo más amigo del bacalao. ¿No? San Faina.

Sábado, 15.—Tal día como hoy, un servidor se ha despedido de Von Halem Pheta, que viene a ser una mena de capitán Manaya de estos sudados de aquí abajo. De buena mañana, allá entre las doce y dos cuartos de una, me he lavado los dos pies, me he escudado las uñas y me he ido, tan trempado, a engargar a nodriza a dicho pez gordo. Voy y le digo: «Mi efervescente gratitud no es óbice para que incontinenti, sin paradojas ni archisuntuosas magnificencias, declame, enfática o pedestremente, mi férrea y corpórea determinación de eliminar retrógradamente mi inconsútil y prestigiosa personalidad. ¡Apa, buenas!» El, todo parado, me dijo como aquel que le sube la mosca a la nariz: «Korresponsalen PAPITU tocáiten der volet.» I me tiró de arriba abajo de las escaleras. Les envío por teléfono una fotografía, que es un servidor atravesando el desierto a caballo. De la gente que se ve al fondo,

no paren asmiente. Es para despistar. ¿Saben cuál es el oficio que da más mal genio? El de bombero. O sino,

ffjesen. En seguida se enfilan. Os envío un retrato de dos telegrafistas. Os puedo responder que son sin hilo.

Domingo, 16.—He comprado algodón flojo por si me toca recibir: me he dado cuatro puntos a las calzas, que se relán, y a corre cocida, después de hacer las

faenas he montado en el aeroplano de Mister Yoso, un ñébito inglés que me ha convidado sin pensar que yo soy un arrocerero. No cale decir que voy de gorra. Me ha dicho que vamos a Turquía, de paso para Cadaqués. Si me ensarrona le hago una cara nueva, que no le vendría paso mal, pues es más feo que Marcelino Domingo. Para no irme de narices me han atado con un hilo hierro. Ya salimos, ya. Ya se me alza el aparato. Los turcos me hacen así con el

pañuelo, y yo, magnánimo, les tiro un caliqueño. No soy rancio, yo. Hace fresquita por aquí arriba. Y vosotros, gamaruses, ¿qué tal os la campáis? Ya sé que aquella cómoda de la calle de Pelayo, o sea la casa de la Bola, ahora hace más hástigo que antes. Cuando más vamos, menos valemos. Recuerdos a Collaso, y que no si encaparre con aquello; decid a Montero que si no hay encuantra ya nos veremos; a Durán y Ventosa que es muy murrio y a Rocha que no se puede decir trigo que no esté en el saco y bien atado. ¿Cuál es el pez más caro? El mero, porque aunque valga poco, se trata de un mero pescado...

Lunes, 17.—La hemos hecho pedar con el tío del

motor, que parece más ajerido que un guisante y más trempado que un órgano. (No me refiero a ciertos órganos que.... etc.) Me ha dicho que tiene un tío valenciano catalán cas-ta-llá... en Burgos. «Así debe ser burgués», hago yo. ¡Ha feído! Me ha invitado a ir a Londres. «¡Y mi carnero!», le he decidido. ¡No se pas qué hi ves! ¡Hazte retratar! ¡Ahora le hacen el mangol! ¡Hay masas ingleses! Hemos quedado en que iríamos a Salónica y de allí a San Justo Desverno. Esto ya es más hablado. Tengo que hacer las necesidades al vacío. Pasando por un pueblo, que así, desde aquí parecía Martorellas, he oído a un cabo de somatén que decía: «¡Caen gotas!» Me he hecho un panzón de reir. Vamos a 23,450 kilómetros por hora. ¿Por qué es conveniente llevar un pan a los entierros? Porque los duelos con pan son menos. ¿Y el colmo de un mañán? Hacer molas de pan.

Martes, 18.—Llueve a botes y barrales. Subimos, y pedrea. Estamos chopos y hasta nos regalan los huevos que llevamos en un sanatxo. Oh, y que no puedo esconderme en lugar. ¿Si estrenará Gual algo? A la luz de un lampego veo una casa de payés, rónica y hecha malbién, y después de rumiarlo tomamos el determinio de bajar. Llamamos, y nos contesta una voz que parece de Arbeca. «¿Quién carai es?» dicen. «¡Buendía!» digo yo. «Y tan bueno», me dicen. «Se ve que está de lomo y que todas le ponen». En esto abren y... ¿A qué no caéis en quién es el sudado que me abre? Tendréis una sorpresa! ¡Quién lo había de desir! Ya tiene razón el dicho de que los hombres se encuentran y las montañas no. ¡Qué parado me he quedado! Miren que es casual encontrar aquí, en un rincón de mundo, a este zapatazos... ¿No caéis? ¿No? Pues el que me ha abierto la puerta era... un turco.

Miércoles, 19.—Ahora me levanto. He clapado diez y seis horas de un tirón. Antes de seguir volando os escribo para que digáis a la generación que os escribe dándoos recuerdos para mengui que tantas mercedes, pero que también podrían enviarme algún paquete de 50. Son muy agarrados mis paisanos. ¿Veis? En cambio el turco de aquí me ha dado un queso a cambio de un número de «La Vanguardia». Las crucecitas le han hecho ilusión. El turco, que se llama Kharrillo, al saber que yo era papitresco me ha pedido un chiste. Yo que sí, que le doy una nata y le digo: «¡Chas-Kharrillo!» No le ha hecho gracia, y si no se mete el inglés me hace un estropicio. No saben hacer broma los otomanos. (¿Eh, que hablo fino?) Salgo con un ojo de terciopelo y arriba cartones. ¿Saben el colmo de un concejal? Yo no lo se, pues un concejal nunca llega al colmo.

Epigrama

A una noia va sortir-li
en certa part un mal gra,
i se'n va anà casa el metge
per si li pogués curà.
S'encarregà de la noia
el savi doctor Codony,
el qual li va fê... una untura
a sobre mateix del... bony.

PAPITU-CONCERT

No penso presentar-vos a la Paca del carrer de Tallers, perquè tots teniu l'obligació de conèixe-la, però sí vull cantar un elogi d'ella perquè m'ha surt de l'ànima. Ella se mereix una glosa, i ja que cap periodista glosa

fer-la la faig jo, en representació del PAPIU en pès. La Paca és la suprema perfecció dintre de l'art dels dallonses i daixonesses; és guapaça físicament, no químicament com moltes que apelen a les putingues industrials per a donar-vos gat per llebre; són unes putingues indecenes i barates! La Paca no l'apela aquest procediment insincer. Ademés de ser guapa és ben feta, ben concebuda, ben engendrada i ben parida. (Me sembla que amb tant ben os constipareu.) I com si tot això no fos prou, és instruïda; per a mi que ha fet el batxillerat i l'ampliació, sobre

tot l'ampliació, perquè no és gens estreta; tampoc és callada, puix os dona rasca per a una dotzena, però de quina manera la rasca, de quina manera la rasca que os dona captiva i encisa, complau i acarona; en tot Barcelona no hi ha cap més Paca més ben presentada, més sabia, més maca. I viva la Pepal, i viva la Pacal!

Tot Catalunya la coneix, sobre tot a Lleida no hi ha currido que no l'hagi visitada; sabem de molts que vénen a Barcelona amb l'exclusiu objecte de veure a la Kolossal Paca. Això ho posem en coneixement de l'Atracció de Forasters per a que ho tingui en compte.

Oh, Pacal! Mereixes que l'Ajuntament te faci justícia fent-te un monument, perquè tu ets la dona més escultural i de més cultura de la capital. I teniu en compte que sols un taul pot dir que la Paca no està bé de cultura.

LA "KOLOSSAL" PACA

(Musica de «La niña ingenua».)

CREACIÓ DE L'EUGENIA ROCA

Jo sóc l'hermosa Paca
del carrer de Tallers,
la meuca més castiça
que guanya més calés.
No hi ha en tot Barcelona
cap més dona com jo

que treballant compleixi
millor l'obligació.
Jo sóc del meu ofici
la més intel·lectual,
conec totes les obres
de'n Peius i de'n Gual.
Llegeixo an en Bartrina,
m'agrada en Guimerà,
pro el que més m'entusiasma
es el gran Alomar.

I em diuen els clients
al veure els meus talents:

Refrà:

Paca, preciosa i celestial,
Paca, tens un talent bestial;
Paca, quan m'acaricies,
que bé que ho fas;
quin talentàs!
Paca, jo per tu estic torrat;
Paca, no sé pas què m'has dat;
Paca, divina Paca,
per tu el meu cor
el tinc ple i em vessa amor.

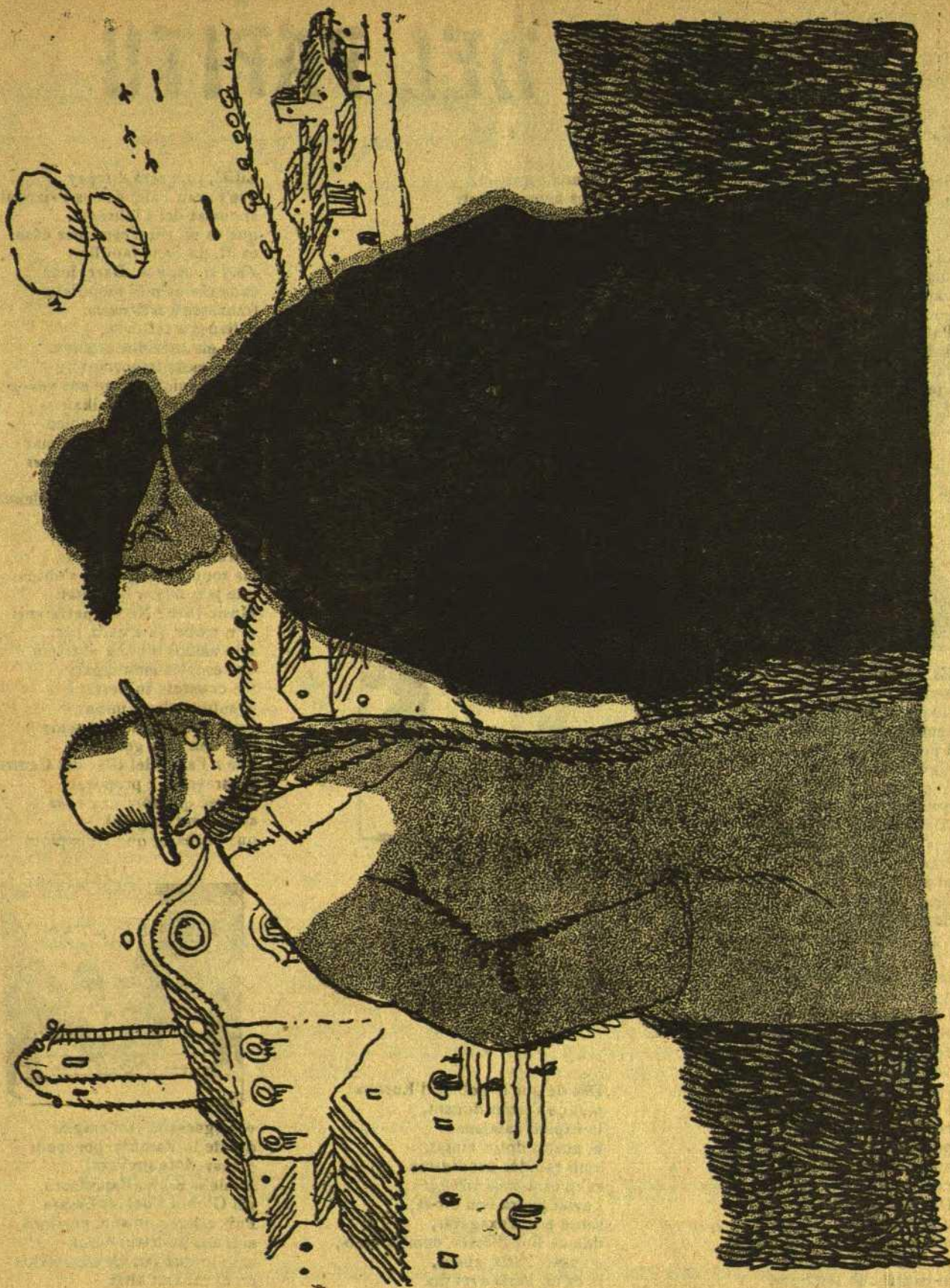
Pels meus encants el propi
sent els plaers més grans
i an ell tot sol dedico
els dies que hi ha *Encants*.
Mes els dimarts, dissabtes,
diumenges i dijous,
al públic els destino
i toco molt bons sous.
Tinc una clientela
adicta i conseqüent,
i com que amb gust serveixo
tothom se'n va content.
L'establiment me dona
molt benefici a mi,
puix al que hi ve li queden
ganes de repetir.

I diuen els clients
al veure els meus talents:

Refrà:

Paca, preciosa i celestial,
Paca, tens un talent bestial;
Paca, quan m'acaricies,
que bé que ho fas;
quin talentàs!
Paca, jo per tu estic torrat;
Paca, no sé pas què m'has dat;
Paca, divina Paca,
per tu el meu cor
el tinc ple i em vessa amor.

—I si't perdessis a Barcelona, a quin sant t'encomanaries per a orientar-te?
 —A sant Antoni, perquè ja hi ha uns tramvies que ho diuen: «San Antonio Orientales.»

CARNET DEL PAPITU

Sabem que'l gran Vidal,
el rei de l'«Espanyol»,
prepara un Carnaval
de perles, si Déu vol.
Cinc balls ens donarà
enguany en Vidalet
i amb ells és de pensà
que'ns faci passà el fret.
Puix crec que en el local
hi haurà calefacció...
calefacció central,
i per algú recó.

Es clar, perquè en el ball,
amb la força motriu
de les fregades d'all
sempre s'hi fa caliu.
I fins a tal extrem
algú surt caldejat,
que està com ferro al tremp,
que trempa de vritat.
Als balls de l'«Espanyol»
ens consta qu'hi anirà
com un currido sol
el poble català,
per demostrar que sab
despilfarrà els calés
i quan fa un còp de cap
ho fa com ningú més;
les més gentils cocots
que dancen follament
i fan tornà als xicots
tarumbes de repent
amb el foc perillós
dels seus llavis sensuais
i aquell mirà ardorós
i aquells gemecs carnals,
també hi volen anar
per riure de valent,
amén que per ballar
i per menjar calent.
De l'art modisteril
típic barceloní,
que ve a ser l'art del fil,
pro del fil de cusi,
hi haurà amb seguretat
en representació
del gremi nomenat

alguna comissió.
I les mitges virtuts
tampoc hi mancaràn,
per gloria dels astuts
deixebles de «Don Juan».
En fi, sincerament
creiem que de'n Vidal
estaran plens de gent
els balls de Carnaval.

..

Amb l'actual conflicte obré
i a vuitanta el bacallà
estem passant un jané
que ja, ja!
Tot de preu en general
puja de mala manera
i costen un dineral
els articles de primera
necessitat... corporal.

Referent al bacallà,
algún currido dirà
que estranyar-ho fa molt llonza,
perquè además de vuitanta
va al noranta
i al cent onze
del carrer de l'Hospital
des de temps immemorial.

..

Des de que'ls pobles d'Europa
pallíça s'estàn donant,
la capital catalana,
la nostra dolça ciutat,
amb rapidès prodigiosa
se'ns està *aparisienant*
i aviat podrà ben dir-se,
sense por d'exagerar,
que en lloc d'ésser, com se creia,
un petit París, abans,
ja és un París avui dia
de tamanyo natural.
Només ens falta una Torre

Eiffel, i no serà estrany
que'l gran Falqués ens l'aixequi
al costat del Llobregat,
que és un riu d'estar per casa,
es diu, un Sena familiar.
Pues sí, senyor: Barcelona
cada dia és més mundial:
franceses a *todo pasto*,
italianes a tot drap,
i ara els curridos esperen
una remesa important
de balkàniques, que ens vénen
directament dels Balkans,
les quals són unes xicotes
que en saben molt d'estimar
i senten passions *volcàniques*
amb una furia tant gran,
que contra aquell foc que llencen
no hi pot res el «Minimax».
Además de tantes dones
estrangeres, ja són tants
els soupers-tango que s'obren,
que ja'n *sobren* la meitat.
Music-halls? No cal parlar-ne:
se'n troba un a cada pas;
a lo menos n'hi ha el triple
que escoles municipals.
De cabarets subterranis
el subsol n'està minat;
i a propòsit d'aquest tema:
tinc una idea genial,
que a l'amo del «Bar del Centro»
m'atreveixo a proposar:
Jo crec que fóra una cosa
sumament original
que'l cabaret que ell explota

el poguéssim contemplar
des de la Rambla, per medi
d'aparadors similars
als de'n Rodó, Pantaleoni,
«El Globo» i demés basars.
Puix els que no som curridos
així ens podríem *basar*
amb lo que fan els tremendos
en el cabaret citat
i apendríem de fer dones,
que a molts bona falta ens fa.

Divagacions

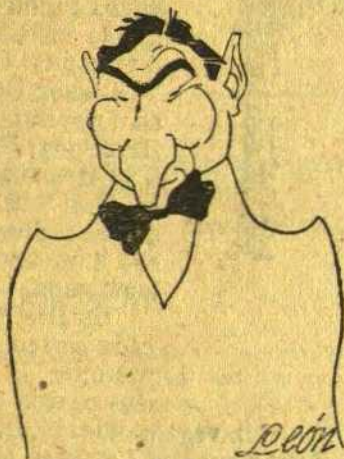
Un servidor, deixant de banda certs atractius de faldilla, el diumenge va anar a veure el partit Espanyol-Barcelona. Pel meu honor professional vaig renunciar a una sessió de grapeig amb cine al «Barcelonés». S'és o no s'és «cronista deportivo».

Després un servidor va empenedir-se'n, doncs els colossos, els «eterns rivals», varen deixar-nos anar un joc tant casolà i de confiança, que allò més aviat semblava l'«Atlètic del Ninot» contra el «Deportivo de la Sagrera» que no un partit de pela i pico. Em vaig ensopir, més vaig complir com un home i potser em vaig estalviar un nab. Aventatges dels sports, que diria en García Alsina. L'únic consol que'm queda és que'ls ensarronats varem ser una pila, doncs el camp de l'«Espanya» estava més ple que un mitin electoral, encara que un servidor té una vaga sospita de que el 90 per cent entraven d'arròs i el reste no pagava.

De tota la cosa, un servidor va anotar en el seu carnet (i doncs què's creien? Fins carnet!) sis punts, dignes d'ésser comentats per la meva galana ploma. Son els següents:

Els dallòs de l'Aguirreche. El gènit de'n Massana. L'ensopiment de l'«Espanyol». L'Hedilla. El palco de la premsa i les sortides de'n Gibert.

Anem per pams, que deia aquell. Un servidor el diumenge va veure un jutge amb pulmons, sang freda i d'allòs. Mai havia vist més ben empleades les 10 peles. Va fer-se l'amo, i això, senyors, en els temps que correm, val un imperi. Fóra bo per kàiser o per dallòs

Vifalls, del «F. C. Barcelona»

d'una casa de sombreros. Ara, afegint-hi que fins sab conèixer els *off-sides*, diguin si no mereix el noi d'Irún un xiulet d'honor.

També mereix quelcom d'honor en Massana gran. Quan els seus feien el ceba, ensopint al públic i fent patir d'esperit al capità Peris, l'home sent arribar-se la mosca a dalt de la tarota i apreta a córrer que si no l'aturen acaba per entrevistar-se amb mossèn Pollastre. Gràcies an aquest còp de gènit la cosa va canviar com una mitja.

Veuen? En canvi els davanters de l'«Espanyol» no varen tenir-ne cap d'arrancada de defensa que'ls hi despertés la gana. En Sanpere, que treballà com un esclau, prou feina tenia en vigilar an en Gibert, que anava sueltó. En Tormo prenent-ho amb catxaça; en Lòpez pifiant com si ho hagués enguixat; el yankee corrent com un contador de gas, mes «en balde» que deia aquell; i en Wallace, fent com els seus compatriotes de Gal·lípoli, varen demostrar que per a no fer goals lo millor és no provar-ho. No varen estar a l'alçada.

Qui va estar-hi va ser l'Hedilla, que va volar pel damunt nostre amb

gran goig de pagesos i demés. Estava un servidor mirant l'Alcàntara com s'hi lluia (metàfora), quan sento un del costat meu que diu «ladilla ladilla». Com que jo, mal m'està el dir-ho, no tinc la consciència neta, ni tampoc una altra cosa que no és precisament la consciència, vaig tenir un susto. Vols-t'hi jugar que ja t'ho han conegut? «On és?» faig jo. «Està volant.» Vaig clavar-me a riure. Ves, una *ladilla* volant! Quan vaig caure del burro ja la concorrencia somreia. Jo, vermell.

I ara, cinc cèntims de les sortides de'n Gibert. Es un noi que té *salida*. Encara no veu la pilota a mig camp, engega un «voy!» d'aquells de xantre i apreta a córrer. Ara, que la pilota, poc considerada, fa un *dribbling* i se li fica a casa. Es diu si pensen frenar-lo.

I prou, que la tabarra és massa llarga. Ah! Tenen raó! Em descuidava de di'ls-hi que els «rojo-granas» varen guanyar per 2 a 0, i que per la mateixa diferencia va dinyar-la l'«Espanyol».

Martínez, del «F. C. Barcelona»

Calendari-Diccionari del PAPITU

1916

S'està coent. Quan sortirà del foc, que serà d'aquí pocs dies, estarà al punt

Resum de la gatzara catalana.

Monument papitesc de primer ordre.

—Veus la meua dentadura?

—Sí.

—Doncs me la valga a vendre per a poguer menjar.

Motius de la Seo d'Urgell

A can Nadal, a cal Lleó, Pintó, Gato, Manco, Moro, Tumillo, Tamborino, Senadó, Moixó, Xincó, Gorreto, Xileno, Xato, Caballero, Sereno, Pa de Crustons, Rubio, Sató, Cachorro, Robelló, Mata Abets, Pau Hortolà, Coll de Goma, Sant de Palla, Tomás de la Polla, Mata Dones, Caga en Pena, Sastre Ros, Joanet dels Burots, Sastre Magre, Quaranta Onces, Nen Gran, Jornat i Mig, Espatlla Professons, Pere de la Bonica, Ull de Plata, Mal Soldat, Nope, Palanqué, Negret, Cabré, Saire, Escardill, Guarda, Pi, Salau, Parra, Paral, Punyet, Ponsà, Piques, Parreta, Parrot, Porrodón, Pla, Costa, Rispa, Quinyola, Xarraig, Titet, Parot, Bull, Pitja, Teclona, Real, Xot, Sort, Bep, Nava, Tort, Besa, Mau, Sabatones, Gitanet, Sant, Mariné, Llaugi, Gabatx,

NÚMERO VINENT

MOTIUS DE MOLLERUSA

Sensació a la província de Lleida

Llebre, Xelln, Babot, Titus, Caça Guineus, Costella, Nyany, Maula, Calcolse, Carreu, Banyeta, Barril, Trudes, Polit, Custode, Balitre, Cargolet, Cargol, Sastret, Roig, Blanc, Nas, Borres, Porré, Xandre, Campinyo, Truita, Gabarrot, Parlet, Berro, Nas Llarg, Bitxo Coent.

A cala Pixa Llampes, Sis Mecs, Pona, Paula, Morena, Reina, Vergés, Mariola, Xica, Farrereta, Planta, Esgarrada, Madrilenya, Polera, Catàstrofe, Salanques, Mamelluda, Bondoncieta.

Absolutament històric

El meu amic Bertràn té una novia a l'Argentina que's diu Amèrica.

La va conèixer al «Centre Català» de Buenos Aires, una vegada que hi va anar invitat amb motiu d'una festa que s'hi donava.

L'Amèrica és una xicota catalana, guapa i molt aixerida, filla d'un senyor que fa molts anys que està establert en dita capital i en bona posició.

L'amic Bertràn és viatjant de panyeria i novitats d'una casa important de Barcelona. Es va prendre de la xicota i li va demanar relacions.

Com que'l meu amic Bertràn és lo que se'n diu un bell tipu i molt llest, a ella li va agradar i el correspongué de bona gana.

En Bertràn va tornar a Barcelona, i a cada correu li enviava carta dient-li que prompte la demanaria formalment als seus pares.

Una vegada donat aquest pas, quedà tot arreglat definitivament i es feren els preparatius pel casori.

El pare de la noia va comprar una propietat al camp, en la que ademés de la caseta hi havia un hort gran amb molts arbres fruiters.

Aquesta propietat estava destinada en dot a la filla.

Un dia l'amic Bertràn rebé una carta en la que la novia li donava detalls de la finca i li explicava com era el poble aon pensaven passar la lluna de mel, i tenint en compte que an ell li agrada molt la fruita, li va posar una post-data que deia aixís:

«P. D. Te hago saber que en el pueblo hay muchos mamones» (fruita del país).

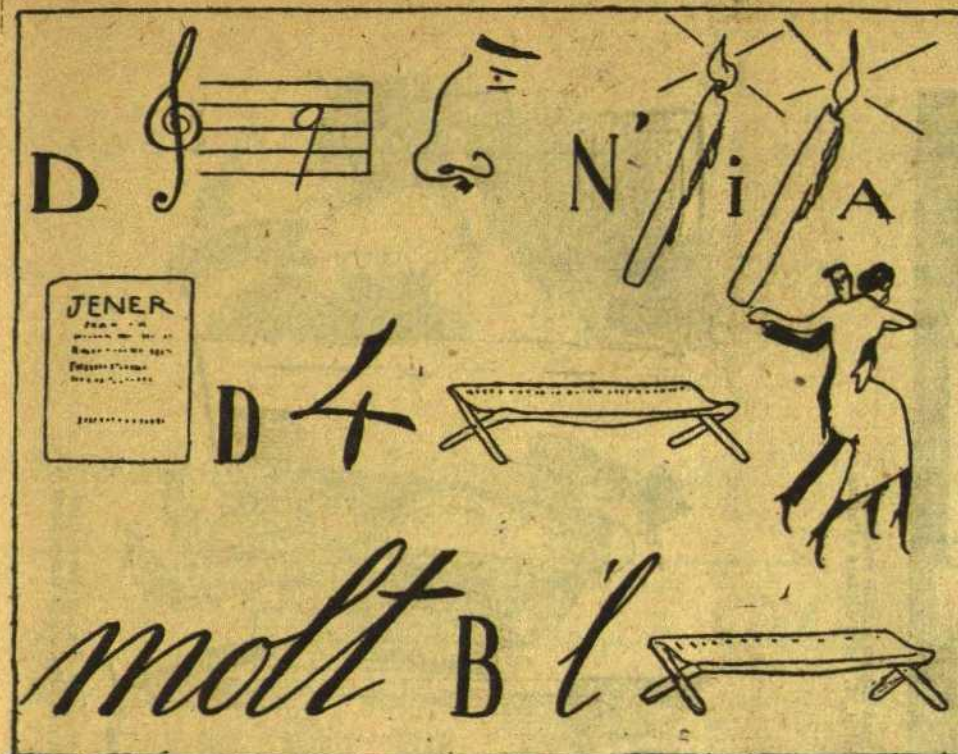

Carta d'un oncle sulcida arruïnat, als seus nebots

«Per qui s'ha vist nadant en or i ara... nada, no estranyeu que la seva única àncora de salvació sigui una pistola... Tot lo que'm queda, això, allò altre i lo de més enllà repartiu-vos-ho.

Me sembla que be'm podeu plorar un parell de mesos!»

GEROGLIFIC N.º 10

Tota persona que vulgui saber si ha endevinat o no els geroglífics que publiquem i anirem publicant, ha d'enviar la solució an aquesta Redacció i se li respondrà a la secció de *Correspondència*.

Recomanem que se'n envii les solucions com a material d'impremta, perquè seran publicades en la secció aludida.

CORRESPONDENCIA

F. Barretet: La solució encertada. Enví els motius de Corbera de Tarragona i els hi publicarem amb molt gust.—*Kardadols*: Rebut els motius d'Isona que seran publicats.—*Mandanga enlaire i Xeta oberta*: Es colossal, però llamp de Déu i que és brut. No sé si el podem publicar. Si de cas el posarem a la cèlebre Biblioteca secreta del PAPITU.—*Jepus*: Està bé, però aquell final que consisteix en tocar-li la patata és poc nou, perquè és una cosa que's fa molt.—*Fic a Poc*: També està bé, però allò de la Polla a la mà tampoc és nou. La solució magníficament encertada.—*El Baró del Tronc Verd*: Endevinada. Visca la noblesa papitescal.—*Nadj Slac i Sallim*: Encertada.—*El Papà de les artistes*: Encertada.—*Sandalio Guerri*: Tots endevinats menys el quint, que el segon vers ha de dir: l'as dadas totes de grat.—*Hidrófil*: Endevinada. De lo que'ns envia ne treurem algun pensament.—*Mama-thic i C.*: M'estranya molt lo que'ns diu de no haver-li contestat a la seva grata. Nosaltres contestem a tothom. L'idea que ens dona es bona i l'aplicarem. Lo que ens envia ho aprofitarem.—*F. Mas*: Aprofitem el xisto.—*Mari Concert*: Aprofitem idees.—*La Planxadora Marta*: La primera part del geroglífic està molt bé, la segona ha de dir una altra cosa que jo mateix li vindré a dir divendres a les 8 en punt al carrer i número que vostè té l'amabilitat d'indicar-me. Jo a les 8 passaré, com li dic, i si vostè pot ésser davant d'aquell convent que hi ha, jo al veure-la parada saludaré i vostè me farà mitja rialla i aixís ens coneixerem, perquè cregui que'n tinc ganes. Si no li és possible comparèixer escrigui'm donant-me dia i hora i tindrè el gust de venir-la a saludar.—*Rocaforta*: No sé què dir-li, però me sembla que no'ns convé publicar-ho.—*Pera petit*: Nosaltres partim del principi de no ofendre mai a ningú.—

33333: Cap i cua. Està molt bé. Eseudònim de vostè es exprés per un bitllet de tramvia. Li farem sortir.—*Q. Lonada*: Sí, senyor: la solució i les paraules son exactes. Les ha endevinades.—*S. D. Josep Mir*: Endevinats magníficament. El felicito.—*Se Ma Figué*: Sí.—*S. Lejup R. Sí*.—*Una Pepita i Pilar V.*: Allò del fil és molt bonic. Suposo que'l de vostè deu ésser més bonic encara. No'ns atrevim a publicar-ho i ho posem a la Biblioteca secreta, que és allí on hi ha veritables llibres per homes sols i senyores que'ls acompanyin.

Titulini: Sí.—*Josepet*: Convin-dria que per a ésser publicades estiguessin escrites en català.—*Marlot*: Saludem al gran Buendía de part de vostè. La solució que ens envia està bé el primer vers i el segon l'ha de meditar.—*Pere Brut*: Aprofitarem el xisto. Lo que'ns envia, casi tot ha sigut publicat en una forma o altre.—*S. D. Pantano*: Aprofitarem les idees.—*Chico de las Peñuelas II*: Oit sobre el terreny havia de fer efecte, però escrit en les planes no'n faria.—*En Jaumet de la TE*: Son idees poc noves.—*Julio*: Els posem a la col·lecció.—*Els kalents del Poble Nou*: Ja s'ha publicat. Solució endevinada.—*Xim de l'orgue*: Van a la col·lecció.—*Pi Sagro S. A.*: Ne farem un xisto.—*J. R. de la colla dels 7*: Les solucions endevinades. A la segona

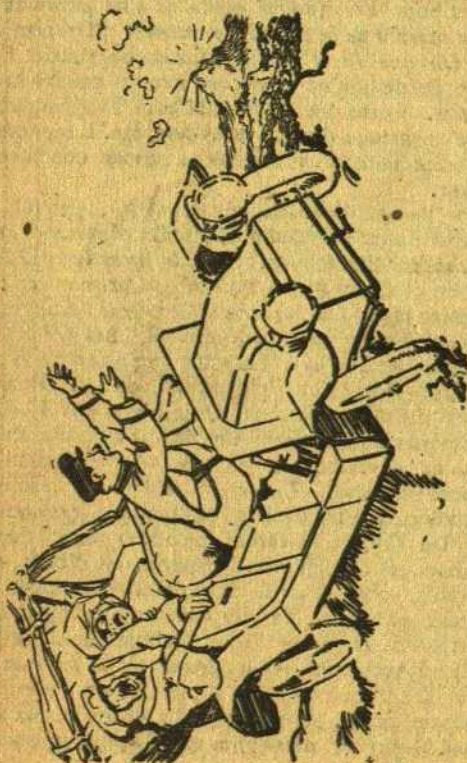
s'ha de suprimir el bon. Lo que'ns envia ja s'ha publicat al gran PAPITU.—*Un aimant de la barrila papitesc*: Mirarem de fer-ne un xisto.—*Un que la T etc.*: Estimats barrilaire: Les qüestions gramaticals de que'ns parla ens han fet perdre moltes hores de dormir. Vostè ha endevinat tots els geroglífics menys aquell que comença dient: Les bitlles, etc. Respecte a lo de la Correspondència que vostè ens va enviar consultaré els arxius de la casa.

Kgat: Mirarem de publicar-los més endavant, perquè ja se'n va publicar una lluida col·lecció d'aquella ciutat.—*Tranquil del Pla del Penadés*: Sí, senyor: es vols guardar. El de l'Hortelana està bé i el de les bitlles està bé el primer vers; el segon s'ha d'esmenar tot.—*Un barber de Terrassa*: Endevinat.—*S. D. J. Balaguer*: Endevinats tots, però el final del segon en compte de dent ha de dir fava. Lo altre que'ns envia servirà per fer-ne un xisto.—*Peret Savalls*: Endevinada i el felicitem perquè aquesta es difícil.—*Sardelo Dika Gustumas Vinian*: Costa molt d'endevinar aquest geroglífic. Molts s'hi han trencat el cap. Lo que'ns envia ens servirà per treure'n partit.—*Colón II*: Ja ho hem publicat.—*Un germà del PAPITU*: Estimats germà: L'ha endevinat. L'altre va a la col·lecció.—*Quatre calents*: Endevinat. De Girona ja varem publicar una remesa forta.—*Noi*: El xisto es de primera. Respecte del dibuix, treball que'n sabrà molt.—*Pere Brut*: Li publicarem el número 37. Els altres ja s'han publicat. També sortiran els entreteniments que'ns envia.—*S. D. Josep Riera*: Rebut els magnífics motius de Castelló d'Ampúries.—*Un aimant de la barrila papitesc*: Endevinat. De lo que'ns envia li publiquem lo millor.—*Pindula*: Les solucions bé, però en aquella de les bitlles s'ha de suprimir el mal. Digui al parroquià que li paga que vostè els ha endevinat tots. Nosaltres ho certifiquem.

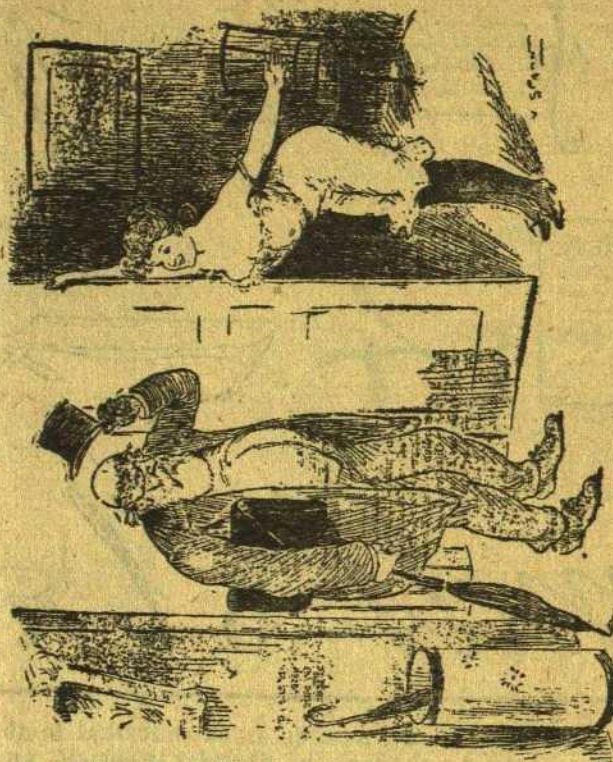
L'HUMOR ESTRANGER

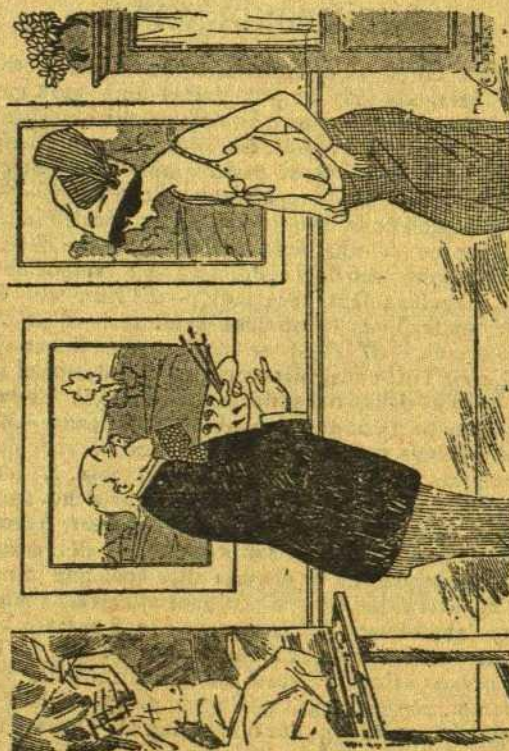
—Demà anirem a collir maduixes.
—Així, sí, i jo m'enfilaré a l'arbre.

EL XOFER ARTISTA
—Oh! quin pelsatge.

—Es aquí a càla senyora Maria?
—Entri, entri, que la mamá no hi es.

—I amb aquestes formes vol fer de model? Se necessita pit...

Col·lec-ció	PAPITU,	any	1909 (1. ^{er} any)	Preu:	7 ptes.
"	"	"	1910.	"	6 "
"	"	"	1911.	"	6 "
"	"	"	1912.	"	6 "
"	"	"	1913.	"	6 "
"	"	"	1914.	"	6 "
"	"	"	1915,	"	6 "
Encuadernació i tapes, per any,				"	3 "

II CAVALLERS II

Per preservatius bons, barats i de les millors marques del país i estranger, dirigir-se a la més antiga i acreditada casa

Carrer Cardenal Casañas, núm. 4.-BARCELONA
LA FRANCESA

La sarna que't neguiteja obligant-te a rascar,
la faries desaparèixer ràpidament amb el **SUL-
FURETO CABALLERO** (Assalt, 86.-Barcelona)

GONOROL

SANTALOL SOL

Unic principi actiu de la Essència de Sàndal, la eficàcia de la qual ha sigut reconeguda com superior a quants medicaments s'anuncian per a curar la **Blenorragia** en totes ses manifestacions, **Cistitis**, **Albúmina**, **Incontinència d'orina** i altres. Mètode senzill i econòmic.

AVIS IMPORTANT: Per a evitar en quant siga possible que els malalts puguin ser sorpresos en sa bona fe o ignorància demaneu sempre **SANTALOL SOL** amb el nom **GONOROL** que hem patentat expressament per a dit objecte.

VENDA

En totes les farmàcies, dirigint les demandes, reclamacions i consultes a **Farmàcia SOL, Cortes, 608** (cantonada Balmes). **BARCELONA**.

**CICLES
PATINS
JERSEIS**

SANROMA

PILOTES de FOOTBALL y TENNIS y tota classe d'articles de

SPORT MOTOCICLETES Y SIDDE CARS SUN

A. SANROMÁ - Balmes, 62 - Teléfono 1445 - BARCELONA

Les injeccions, els lavatges, el sàndalo i arheol solen retardar la cura de la **PURGACIO**, semblant primer que van bé, però al deixar-los torna el flux, i, en general, sols entretenen la cura. Amb les especialitats

PARADELL

en pocs dies se logra la curació complerta.

27 anys d'èxit

Farmàcia PARADELL, Conde del Asalto, 28. BARCELONA

—Per a mi, *esta patata és mala*.
—I ara, Sanches! Sempre està amb la mala patata.